

Overweging zondag 26 januari 2020 – Gods licht verbindt ons

Jaar A, Zondag van het Woord van God

Jesaja 8,23b-9,3 / 1 Korintiërs 1,10-13.17 / Matteüs 4,12-23

Vandaag is het de Zondag van het Woord van God. U ziet hier op de afbeelding de Emmaüsgangers: twee leerlingen die met Jezus oplopen, waarbij Jezus een boekrol vasthoudt en hen uitlegt wat de Wet en Profeten vertellen over God, over Hem.

Het valt u in deze afbeelding misschien ook op dat één van de leerlingen een vrouw is. In de Bijbel wordt slechts één naam genoemd van deze leerlingen: Kleopas. Kleopas zou hier daarom kunnen wandelen met zijn vrouw aan zijn zijde. Dit icoon, dat geschilderd is door een zuster benedictines uit Jeruzalem, verbeeldt de liefde en de eenheid die Jezus voor ogen heeft, die God voor ogen heeft. Die leerlingen, de Emmaüsgangers, dat zijn wij: mannen én vrouwen.

Het Woord van God staat vandaag centraal: niet alleen die boekrol, niet alleen die leerlingen, maar vooral Christus zelf. Christus staat centraal in deze afbeelding, zoals Hij ook centraal in ons leven zou moeten staan. Als Licht der Wereld, die allen die in duisternis leven, verlicht. Hij schijnt ons bij en is een lamp aan onze voeten, onze leidsman!

Daar is deze Zondag voor: om ons telkens weer voor te houden dat Jezus zelf Woord van God is en ons elke dag aanspreekt. De vraag is: *laten* wij ons elke dag door Jezus aanspreken? Laten wij ons bekeren, zoals gisteren Paulus op de weg naar Damascus – nietsvermoedend onderweg en plotseling neergeveld door het licht van inzicht en liefde, waarna hij vol vuur over Hem verkondigde? Laten wij ons bekeren, zoals vandaag de vissers die alles achter lieten en Jezus volgden?

Zijn wij ook bereid te leren van Jezus, te luisteren naar zijn woorden? En herkennen wij Hem ook wanneer Hij bij ons is, misschien eerst zonder dat we het in de gaten hebben, maar onmiskenbaar in het breken van het brood?

Hij schuift aan tafel bij iedereen die in Hem gelooft en over hem leest in de Bijbel. Hij schuift aan bij christenen wereldwijd: orthodoxen, protestanten en katholieken. Het is daarom niet toevallig dat deze Zondag van het Woord op de laatste zondag valt van de Week van Gebed voor de Eenheid van de Christenen. Wij zijn verbonden met elkaar in Christus.

Jezus zoekt ons op, zoals hij de Emmaüsgangers opzoekt. Zoals hij de vissers opzoekt. Hij zoekt ons op en roept ons. Hij wil herkend worden, gezien worden, hij wil dat er naar hem geluisterd wordt. Hij wil dat wij hem begrijpen, hem willen leren kennen, hem leren liefhebben en hem navolgen. Omdat door Hem wij God leren kennen, die van ons houdt, die een barmhartige Vader van ons is.

We hebben dan niemand anders meer nodig. De vissers lieten alles achter zich, zoals ook Jezus zelf alles achter zich liet. Hij bleef niet thuis in Nazareth, maar ging naar Galilea. Met de wetenschap dat God voor ons zorgt en ons liefheeft, ging hij die Blijde Boodschap verkondigen aan de mensen die daar nog geen idee van hadden. Heb God lief met heel je hart, dat is immers het eerste gebod!

Zoals Jezus met Kerstmis in de nacht geopenbaard werd aan de eenvoudige herders, aan de wijzen van verre, allen op zoek naar het licht - zo zoekt Jezus ons vandaag op in Galilea, bij eenvoudige vissers. Zijn wij ook niet als herders in de nacht, die tastend op zoek zijn en maar doen wat hen het beste lijkt: op de kudde passen, op de 'winkel' passen, leven naar wat zich aandient? Zijn wij ook niet als vissers, die hard werken in de stormen van het leven en soms de wind in de rug hebben, maar vaak de wind tegen, die soms verdrinken in de ellende? En willen we allemaal niet méér zijn: bijzonder, speciaal?

Aan hen verschijnt Jezus, aan óns. Om ons te zeggen dat we bijzonder *zijn*, speciaal *zijn*: dat wij de moeite waard zijn, dat God altijd met ons meegaat, op bergen en in dalen. Hij geeft ons grond onder de voeten, haalt de wind uit de zeilen, geneest zieken, geeft hoop en luistert naar de armen.

Jezus verschijnt aan ons om ons te leren dat we niets anders nodig hebben dan de wetenschap dat God van ons houdt en naar ons omziet. Om ons voedsel te geven en voedsel voor ons te zijn: God zelf - geen droog brood, maar stevige kost die een goede bodem geeft voor onderweg. Voedsel waar we lang op kunnen teren, een leven lang! We mogen hem *geloven op zijn Woord*: erop kauwen en herkauwen, tot hij zich *in* ons en *aan* ons openbaart.

Met Kerstmis kwam God aan het licht in Jezus. Bij de Emmaüsgangers kwam Jezus aan het licht toen Hij het brood brak. Met het Woord van God komt Jezus opnieuw aan het licht. Elke dag keer wanneer wij in de Bijbel lezen en wij bereid zijn hem te leren kennen. Ook in deze duistere tijden, in deze wereld die als een nieuw Galilea is, een nieuw Zébulon en Náftali.

Ook vandaag zoekt hij naar mensen die in duisternis leven, die niet weten wat ze moeten geloven en in verwarring zijn. Hij is er niet alleen voor onze eigen geloofsgemeenschap en een paar uitverkorenen, maar voor iedereen. Hij zoekt naar ons allemaal en wil dat wij hem navolgen, zoals de vissers deden.

Navolging van Christus schenkt ons echter niet altijd een jubelstemming, want Petrus verloochende Jezus toen hij bang werd en ook Jezus zelf wilde liever dat de bittere beker aan hem voorbij ging. Maar wat een vreugde was er bij Jezus' opstanding; bij de vrouwen, de Emmaüsgangers, de apostelen: Gods liefde is sterker dan de dood! Die vreugde, die liefde, dat vuur gaat al meer dan tweeduizend jaar mee en gaat nooit meer uit!

Een Taizélied zingt: 'Dans nos obscurités, allume le feu qui ne s'éteint jamais'
'Als alles duister is, ontsteek dan een lichtend vuur dat nooit meer dooft'.

Die vreugde geeft ons het Woord van God – het is God die Woord houdt. Die vreugde en dat vuur, dat is de Heilige Geest die Jezus ons heeft beloofd en die ons gaande houdt. Een vuur van vergeving en van troost, van trouw en van hoop. Dat is het vuur dat ook onder de meest verschrikkelijke omstandigheden, zoals in Auschwitz, mensen hoop gaf, naar elkaar om liet zien, liet óverleven.

Ook al zijn we nog zo gebroken: in Christus worden we heel. Zo staat Jezus telkens weer op. In ons. Hij is onverwoestbaar, omdat Gods liefde onverwoestbaar is. Ook als wij niet geloven in God, dan blijft God geloven in ons.

Wanneer wij ons hart ervoor openen, wordt het Woord van God aan ons geopenbaard. Elke dag opnieuw heeft God ons iets te vertellen. Laat ons door hem gevoed worden, ons hart vruchtbare grond zijn. Laten we regelmatig schoffelen, het onkruid en dode hout verwijderen, de grond bemesten met kleine gebaren van liefde, zodat die woorden wortel in ons schieten en goede vruchten voortbrengt. Het Woord van God moet ons inspireren om ons hart te laten spreken en gewoon goed te doen en gewoon goed te zijn. Voor onszelf en voor onze medemensen.

God maakt alles nieuw. Niet alleen deze Zondag, maar elke zondag, elke dag, telkens weer.

Amen.